

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera žalobce: **BONUSS-CZ, s. r. o.**, se sídlem Jeseniova 25, 130 00 Praha 3, IČ: 25676636, zastoupen Mgr. Michalem Čížkem, advokátem, se sídlem Na Struze 1740/7, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2012, č. j. MK 73319/2012 OPP, sp. zn. MK-S 15761/2012/ OPP,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2012, č. j. MK 73319/2012 OPP, sp. zn. MK-S 15761/2012/ OPP, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24. 9. 2012, č. j. S-MHMP 1136138/2011 (sále „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 65 000 Kč podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále „památkový zákon“), a to za skutek, jenž spočíval v tom, že žalobce umístil reklamní zařízení, konkrétně světelné reklamy, tvořené 13 ks panelů o rozměrech 3053 x 1409 mm, instalované mezi skly celoskleněného pláště fasády ve výšce 4. NP budovy č. p. 772, Václavské náměstí 2, Praha 1, bez závazného stanoviska orgánu státní památkové péče podle § 14 odst. 2 památkového zákona.

Žalobce předně namítl, že skutkovou podstatu vytýkaného správního deliktu popsaným jednáním nenaplnil, neboť konkrétní způsob provedení reklamního zařízení podle jeho názoru vůbec nespadal pod dispozici ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona. S poukazem na rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 8. 2012, č. j. 1197366/2011, kterým bylo zastaveno řízení vedené proti žalobci pro porušení ustanovení § 2

odst. 1 písm. f) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, z důvodu, že, je-li komunikační prostředek, jehož prostřednictvím je reklama šířena, umístěn v provozovně, není reklama šířena mimo provozovnu, žalobce dovodil, že se nemohl dopustit ani porušení památkového zákona, neboť jestliže reklamní zařízení není umístěno na fasádě, není umístěno „na nemovitosti“, jak podle žalobce předpokládá zákon o památkové péči v § 14 odst. 2 a 3. Je-li reklamní zařízení umístěno uvnitř nemovitosti, nemůže mít podle žalobce zásadní či poškozující vliv na území a okolí Pražské památkové rezervace. Světelné LED panely jsou umístěny v interiéru jeho řádně pronajatých obchodních kancelářských prostor - v provozovně žalobce, v budově, která slouží jako kancelářská budova. Budova je sice umístěna v Pražské památkové rezervaci, ale nejedná se o historickou památku, nýbrž o komerční prostory - kanceláře řady obchodních společností, které jsou navštěvovány klienty těchto společností, a nikoliv turisty. Podle žalobce též platí, že pokud není zařízení instalováno na budově, která je umístěna v památkové rezervaci hlavního města Prahy, ale v provozovně žalobce, tedy uvnitř budovy, byla žalobci de facto uložena pokuta za umístění zařízení v prostorách uvnitř budovy - v jeho provozovně, jelikož si nevyžádal předchozí souhlas odboru památkové péče. Podle žalobce by si při takovém přístupu orgánů památkové péče musel každý, kdo užívá byt či nebytový prostor v budově v prostoru památkové rezervace města Prahy vyžádat souhlas odboru památkové péče s tím, aby si ve svém bytě či ve své provozovně mohl umístit barevnou LED televizi a sledovat na ní reklamy, jelikož i takovouto televizi lze zajisté považovat za „světelné zařízení“.

Dle názoru žalobce jeho zařízení (světelný panel) nenarušuje prezentaci budovy v památkové rezervaci, neboť se jedná o relativně novou a moderní budovu vystavěnou v letech 1996 až 2003 ateliérem Omicron-K architekta Martina Kotíka. Žalobce se domnívá, že jeho světelné LED zařízení k takto moderní a celoprosklené budově patří a podtrhuje její modernost kontrastující s okolní zástavbou. Umístěný LED panel má adekvátní rozměry vůči velikosti budovy samotné a byl umístěn tak, aby nezatěžoval a nepoškodil žádnou ze součástí budovy, navíc je umístěn ve výši 4. nadzemního podlaží, tedy nemá přímý vliv na osoby pohybující se přímo okolo budovy - chodce na chodníku. Proto podle žalobce jím instalované zařízení nenaplnuje znaky zařízení předpokládaného v § 14 odst. 2 památkového zákona. Zákon sám, ani prováděcí předpis, nikde nedefinují, co je „zařízením“ ve smyslu § 14 odst. 2 památkového zákona míněno a jaké musí splňovat parametry, aby byl subjekt povinen si závazné stanovisko orgánu památkové péče vyžádat.

Pokud správní orgán prvního stupně konstatoval, že úmyslem zákonodárce a účelem památkového zákona a prováděcího právního předpisu je snaha nenarušit vzhled památkové rezervace a jejich součástí žádným zásahem bez předchozího posouzení, podle žalobce k žádnému zásahu nedošlo, neboť zařízení je umístěno v provozovně žalobce a k narušení budovy nedošlo. Umístěním zařízení žalobce v moderní architektonicky ceněné a prosklené budově nedošlo k znetvoření či demolici chráněného statku, zejména pokud je brán v úvahu fakt, že zařízení není k budově žádným způsobem pevně připojeno, ale pouze zavěšeno a nijak tento památkově chráněný subjekt nedevastuje. Na zařízení nejsou promítány žádné obrazy, které by mohly pohoršovat okolí. Zařízení bylo vyrobeno speciálně pro tento účel, pro dané umístění na vnitřní stranu skel. Je vyrobeno z plastu, aby bylo lehké a tenké. Designem zařízení odpovídá charakteru budovy, na níž je umístěno, a neovlivňuje její funkčnost či tvar, nijak nezasahuje do okolí, nevyčnívá, nevydává pach ani zvuk, ani tepelně neovlivňuje okolí, nezanechává žádné trvalé následky ani na budově ani na jejím okolí. Svým rozměrem a zásahem do okolí lze přirovnat k reklamním plakátům, jež jsou rozmístěny na celém území Václavského náměstí, v každém obchodě za skleněnou výplní (výlohou). V daném případě je

zásah těchto plakátů a dotčeného zařízení do okolí téměř srovnatelný, nijak nevyčnívají z budovy, jsou uschovány za sklem a jejich funkce je pouze vizuální. Zhruba uprostřed Václavského náměstí na obchodním domě Debehams je umístěna také televizní obrazovka srovnatelných rozměrů, avšak je umístěna přímo na venkovní fasádě domu. Tuto obrazovku je možné sledovat z frekventovaných zastávek tramvají Václavské náměstí, přičemž tato obrazovka je jen několik kroků od zařízení žalobce a je provozována již několik měsíců, tedy zřejmě se souhlasem orgánů památkové péče.

Jako další okruh námitek žalobce namítl nepřiměřenost uložené pokuty. Žalobce pouze instaloval lehkou konstrukci zařízení - bez trvalých zásahů do objektu památkové ochrany v místě své provozovny. Svým chováním objekt neohrozil ani neomezil jeho funkčnost, nejedná se o stav trvalý, nedošlo k žádnému poškození budovy nebo jejího okolí, žalobce neobdržel žádné stížnosti na obtěžování hlukem či světlem. Žalobce poukázal na to, že ustanovení § 35 odst. 1 památkového zákona se vztahuje na řadu porušení povinností, mj. na to, že vlastník nepečuje o zachování kulturní památky, neudrzuje ji v dobrém stavu nebo provádí stavbu či odstraňuje stavbu, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která je v památkové rezervaci, bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností, atd. Na základě tohoto ustanovení je správní orgán oprávněn uložit pokutu až 2 000 000 Kč. V tomto ohledu byla sice pokuta uložena při spodní hranici zákonné výměry, ale podle žalobce je třeba vzít v úvahu, že horní hranice zákonné výměry se vztahuje k daleko závažnějším a trvalým a nenapravitelným zásahům do objektů chráněných tímto zákonem a zdaleka není přiměřená instalaci světelného zařízení pod plášť budovy v památkové rezervaci, který tuto budovu nijak nezatěžuje a nezasahuje do okolí. Současně se v případě žalobce jednalo se o první porušení povinností, žalobce se správními orgány spolupracoval, poskytl potřebné materiály, byl nahlížen do spisu a uplatnil své námitky ještě před rozhodnutím.

Pokud žalovaný dovozuje, že světelná reklama dominuje v přilehlém prostoru s historickou zástavbou a degraduje prostor veřejného městského interiéru v památkově chráněném území, žalobce se domnívá, že k umístění zařízení došlo právě na vhodném místě, kde dominuje skleněná moderní budova, u níž lze očekávat umístění současné technologie. V bezprostředním okolí této budovy jsou umístěny několikapatrové obchodní prostory prodejen oblečení - např. NEW Yorker, Promode, Baťa, atd. Nejedná se o místo, kterému by dominoval klid a harmonie staré zástavby nebo zeleň, ale naopak je zde řada prosklených moderních budov, velký pohyb nakupujících a turistů a řada prostorově výrazných reklam umístěných za prosklenými výlohami okolních budov. V bezprostřední blízkosti jsou umístěny stánky rychlého občerstvení, které mají také světelné podsvícené poutače. Podle žalobce tedy není na místě závěr o „necitlivém a agresivním zásahu narušujícím panorama dotčené lokality“.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně poukázal na to, že ve věci umístění světelné reklamy tvořené 13 ks panelů o velikosti 3053 x 1409 mm z vnitřní strany skleněného pláště fasády ve výšce 4. NP nemovitosti č.p., 772, k. ú. Nové Město, Václavské náměstí 2, Praha 1 vydal správní orgán prvního stupně podle ust. § 14 odst. 2 v souladu s ust. § 14 odst. 3 a § 44a odst. 3 památkového zákona závazné stanovisko č. j. S-MHMP 1068604/2011 ze dne 18. 4. 2012, které prohlásilo provedení navrhovaných prací v rozsahu žalobcem předložené dokumentace z hlediska zájmů státní památkové péče za nepřípustné. Závazné stanovisko bylo vydáno ve formě samostatného rozhodnutí podle ust. § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež žalovaný rozhodnutím č. j. MK 51661/2012 OPP ze dne 14. 8. 2012 zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako věcně

správné potvrdil. Žalobce toto rozhodnutí nenapadl správní žalobou. Závazné stanovisko orgánu památkové péče, jež je vydáno formou samostatného rozhodnutí, je přitom podle judikatury Nejvyššího správního soudu samostatně přezkoumatelné. Vzhledem k tomu podle žalovaného se vůči těmto rozhodnutím ve věci závazného stanoviska, jež shledalo záměr žalobce z hlediska památkové péče nepřipustným, proto uplatní presumpce správnosti správních rozhodnutí. Dle žalovaného však žalobní námitky v právě řešené věci směřují fakticky proti skutečnostem, o nichž bylo pravomocně rozhodnuto orgánem památkové péče jako věcně příslušným správním orgánem v řízení o vydání závazného stanoviska. Podle žalovaného tak nelze o námitkách žalobce, které měl uplatnit v řízení o vydání závazného stanoviska, rozhodnout v řízení o žalobě proti nyní napadenému rozhodnutí žalovaného. Přezkum žalobou napadeného rozhodnutí lze podle žalovaného provést pouze v mezích žalobních bodů napadajících výši uložené pokuty za spáchaný správní delikt.

Nicméně i přes tuto základní výhradu žalovaný k věci samé uvedl následující:

Předně odmítl argumentaci rozhodnutími vydanými v řízeních vedených správními orgány se zcela odlišně vymezenou věcnou působností. Zákon o regulaci reklamy a památkový zákon regulují odlišné právní vztahy a sledují ochranu odlišných právních zájmů a výkon státní správy na jejich úseku nespadá do působnosti totožného správního orgánu. Pokud žalobce uvádí, že by výklad ustanovení zákona měl být všemi orgány v rámci správního řízení identický nebo obdobný, pak žalovaný zdůrazňuje, že orgány památkové péče řešenou věc posuzovaly výhradně z hlediska památkové péče, z hlediska veřejného zájmu na ochraně kulturního dědictví. Nejde tedy ani o výklad stejného ustanovení, ani o výklad ustanovení stejného právního předpisu.

Námitka, že si žalobce nebyl vědom povinnosti vyžádat si předem závazné stanovisko, je rovněž irelevantní, a to z toho důvodu, že odpovědnost za správní delikt dle ust. § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona je konstruována jako odpovědnost objektivní, tedy bez ohledu na zavinění.

Pokud žalobce uvádí, že se nadále domnívá, že se ust. § 14 odst. 2 památkového zákona na daný případ nevztahuje, žalovaný opět zdůrazňuje, že se jedná o námitku, kterou měl žalobce uplatnit v řízení o vydání závazného stanoviska a kterou se v daném řízení zabývat nelze (stejně jako jinými žalobními námitkami), neboť platí presumpce správnosti rozhodnutí žalovaného č. j. MK 51661/2012 OPP ze dne 14. 8. 2012. Pokud má žalobce za to, že neporušil povinnost zakotvenou v ust. § 14 odst. 2 památkového zákona, neboť ta se dle jeho názoru nevztahuje na případy umístění reklamního zařízení pod vnější plášť budovy, jelikož se nejedná o zařízení, které by zasahovalo do stavebnětechnických prvků budovy, nějakým způsobem ji poškozovalo nebo s ní bylo trvale spojeno, žalovaný uvádí, že reklamní zařízení umístěné žalobcem je dle žalovaného zařízením dle ust. § 14 odst. 2 památkového zákona. Žalovaný klade důraz především na teleologický výklad cit. ustanovení, tj. na výklad předmětného ustanovení s ohledem na jeho smysl a účel, a to v kontextu se smyslem a účelem památkového zákona jako celku a předpisů vydaných k jeho provedení (zde především nařízení vlády č. 66/1971 Sb.). Dle žalovaného je nutno trvat na tom, že umístění reklamního zařízení, jakým je i reklamní zařízení umístěné mezi skly vnějšího pláště budovy, vyžaduje vydání kladného závazného stanoviska na základě posouzení daného záměru příslušným orgánem státní památkové péče, a to s cílem zachovávat a chránit hodnoty, pro které bylo konkrétní území města, v němž je umístěna nemovitost, na níž došlo k instalaci reklamního zařízení, prohlášeno památkovou rezervací. Skutečnost, z které strany zdvojené skleněné fasády je předmětné reklamní zařízení umístěno, je z hlediska státní památkové péče

irelevantní. Z hlediska státní památkové péče je samozřejmě nezbytné posouzení možného mechanického poškození předmětné budovy instalací reklamního zařízení, neméně důležité je však také posouzení znehodnocení charakteru a estetického vyznění předmětné budovy a charakteru a prostředí Pražské památkové rezervace, jejíž je budova součástí. Cílem státní památkové péče je zajistit zachování autentické kvality památkově chráněného území, která je dána zejména zachováním vnějšího výrazu chráněného statku. Výtvarně-architektonická podoba předmětné nemovitosti je reklamním zařízením, které žalobce instaloval, bezpochyby narušena, když reklamní zařízení zakrývá podstatnou část plochy fasády ve 4. NP. Transparentní skleněný plášť tvarovaný půdorysně do křivky nelimitně definuje základní objem domu, přičemž jeho subtilní hladký vzhled je podtržen použitím zdvojené skleněné fasády. Instalované reklamní zařízení je negativním a silně degradujícím pohledovým zásahem, který nesměruje k estetickému zhodnocení předmětné nemovitosti ani Pražské památkové rezervace, ba naopak.

Pokud žalobce namítá, že mu byla pokuta uložena v nepřiměřené výši, podle žalovaného správní orgán prvního stupně při stanovení výše pokuty postupoval v souladu se zákonem, neboť přihlížel ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo, tj. zohlednil jak okolnosti přitěžující, tak polehčující. Pokutu stanovil při samotné dolní hranici zákonného rozpětí tak, aby působila rovněž preventivně, a nepřekročil přitom meze správního uvážení.

Ze správního spisu vyplynuly tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti:

Správní orgán prvního stupně při výkonu odborného dozoru podle § 29 odst. 2 písm. h) památkového zákona zjistil, že za proskleným pláštěm fasády nemovitosti č. p. 772, k. ú. Nové Město, Václavské nám. 2, Praha 1, která se nachází v památkové rezervaci, je instalováno ve 4. NP světelné reklamní zařízení. Tato skutečnost byla zdokumentována fotograficky, fotografie jsou součástí správního spisu. V rámci prověřování rozhodných skutečností správní orgán prvního stupně zaslal vlastníku dotčené nemovitosti (společnosti ASTREUP s.r.o., Václavské nám. 773/4, 110 00 Praha 1 - Nové Město) výzvu, v níž upozornil, že světelné reklamní zařízení bylo na dotčenou nemovitost umístěno v rozporu s ustanovením § 14 odst. 2 památkového zákona a vyzval ho k zaujetí stanoviska k dané věci. Vlastník nemovitosti v reakci na uvedenou výzvu dopisem ze dne 5. 12. 2011 sdělil, že světelné zařízení bylo instalováno se souhlasem společnosti ASTREUP s.r.o., a to na základě řádně uzavřené nájemní smlouvy ze dne 1. 11. 2011 mezi společností ASTREUP s.r.o. a žalobkyní, která je zároveň majitelem reklamního zařízení. Dne 9. 12. 2011 obdržel správní orgán prvního stupně v téže věci podnět Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v hlavním městě Praze č. j. NPU-311/14311/2011 ze dne 9. 12. 2011.

S ohledem na tyto skutečnosti zahájil správní orgán prvního stupně dne 15. 12. 2011 správní řízení o uložení pokuty dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona proti žalobkyni, a to za umístění reklamního zařízení na nemovitosti č. p. 772, k. ú. Nové Město, Václavské nám. 2, Praha 1, konkrétně instalaci 13 ks panelů světelné reklamy se zdroji LED CREE (velikost panelu 3053 x 1409 mm, z toho 1 panel nárožní a po 6 panelech do stran průčelí za proskleným pláštěm fasády v 4. NP) bez předem vydaného závazného stanoviska dle ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona.

K oznámení o zahájení správního řízení se žalobkyně vyjádřila podáním ze dne 27. 12. 2011, v němž sdělila, že to byla ona, kdo předmětné zařízení na dotčené nemovitosti umístil, a současně požádala o přerušení správního řízení do doby vydání závazného stanoviska ve správním řízení vedeném správním orgánem prvního stupně na základě podnětu žalobkyně.

Správní orgán prvního stupně této žádosti vyhověl a usnesením ze dne 17. 1. 2012 správní řízení přerušil do doby vydání závazného stanoviska ve správním řízení vedeném MHMP OPP pod č. j. S-MHMP 1068604/2011, neboť obsah závazného stanoviska mohl být relevantní v rámci vedeného řízení o uložení pokuty, zejména pokud jde o vymezení výše případné sankce za správní delikt.

Závazné stanovisko č. j. S-MHMP 1068604/2011 vydal MHMP OPP rozhodnutím ze dne 18. 4. 2012, přičemž shledal umístění předmětného světelného reklamního zařízení z hlediska zájmů státní památkové péče nepřípustným. Toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím Ministerstva kultury č. j. MK 51661/2012 OPP ze dne 14. 8. 2012, jež nabylo právní moci dne 16. 8. 2012. Přípisem ze dne 21. 8. 2012 oznámil správní orgán prvního stupně, že pokračuje ve správním řízení o uložení pokuty a že byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, se kterými se lze seznámit a uplatnit k nim námitky.

Žalobkyně ve vyjádření k podkladům řízení ze dne 13. 9. 2012 namítla v zásadě shodné námitky jako v žalobě (tedy námitky proti závěru, že pro umístění reklamních panelů daným způsobem bylo vůbec potřebné předchozí závazné stanovisko orgánu státní památkové péče).

V rozhodnutí o uložení pokuty správní orgán prvního stupně k námitkám žalobkyně uvedl, že věc posuzuje výhradně z hlediska památkové péče. Předmětné reklamní zařízení podle něj lze nepochybně kvalifikovat jako zařízení ve smyslu památkového zákona. Poukázal přitom na skutečnost, že památkový zákon neobsahuje definici pojmu zařízení. Pak je podle správního orgánu prvního stupně nutno vycházet z úmyslu zákonodárce a účelu památkového zákona, jímž je zájem na tom, aby nebyl narušen vzhled Pražské památkové rezervace. Reklamní panely v daném případě slouží jako nosič reklamních sdělení, jejich účelem je sdělování konkrétních informací a upoutání na produkty či služby. Otázka přípustnosti umístění zařízení z hlediska památkové péče byla předmětem posouzení závazným stanoviskem MHMP OPP, které bylo odvolacím správním orgánem potvrzeno.

Dotčená nemovitost se nachází v památkové rezervaci v hlavním městě Praze, prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hlavním městě Praze, která byla v roce 1992 zařazena do Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Předmětem památkové ochrany jsou na území Pražské památkové rezervace kromě prohlášených kulturních památek rovněž stavby a jejich soubory, které nejsou nemovitými kulturními památkami, ale které vykazují dílčí památkové nebo urbanistické hodnoty dotýkající se vnitřní i vnější architektury. Podle ustanovení § 3 písm. b) citovaného nařízení vlády se pro stavební činnost v rezervaci stanoví, mimo jiné, jako podmínka, že při vnějších úpravách nechráněných objektů se musí dbát architektonických vztahů ke kulturním památkám a jejich souborům, navazovat na jejich objemovou a prostorovou skladbu i prostředí a dotvářet jejich celky přiměřenými prostředky současné architektonické tvorby. Soudobými vstupy do stávající historické zástavby rezervace nesmí být narušena objemová a prostorová skladba historických objektů a poškozeno prostředí Pražské památkové rezervace. Dosaženo tohoto účelu má být mimo jiné tím, že na nemovitostech v Pražské památkové rezervaci nebudou provedeny žádné zásahy významné z hlediska zájmů chráněných státní památkovou péčí či se těchto zájmů dotýkající bez jejich předchozího závazného posouzení v procesu vydání závazného stanoviska MHMP OPP, kterým MHMP OPP závazně posoudí přípustnost zamýšlených zásahů z hlediska zájmů chráněných státní památkovou péčí (§ 14

odst. 3 památkového zákona), a následným postupem odpovědného subjektu v souladu s vydaným závazným stanoviskem MHMP OPP.

Žalobce však umístil zařízení, aniž vyčkal závazného posouzení svého záměru v procesu vydání závazného stanoviska. Důvodem pro požadavek předchozího posouzení je skutečnost, že cílem státní památkové péče je zajistit zachování autentické kvality památkově chráněného území. Tato autenticita je dána zejména zachováním vnějšího výrazu chráněného statku. Cílem památkové péče je zachování podstaty těch objektů, které sice nejsou kulturní památkou, ale jsou součástí památkové rezervace. Z tohoto důvodu je předchozí posouzení zásahu dotýkajícího se takových objektů významné a je zcela nezbytné, aby otázka přípustnosti provedení prací, spočívajících v umístění zařízení, byla z hlediska zájmů státní památkové péče posouzena v rámci standardizovaného procesu a aby záměr účastníka řízení byl zvážen z hlediska kritérií obsažených v § 14 odst. 3 památkového zákona.

Předmětná nemovitost je novostavba paláce EURO od autorů: Omicron - K (1997 - 1999), Ing. arch. Martin Kotík, DaM s. r. o. (2000 - 2002), Ing. arch. Richard Doležal, Ing. arch. Petr Malinský, Ing. arch. Petr Březina, provedená v letech 2000 - 2002. Objekt s krychlovou věží je dominantou a cíleným kontrastem k paláci Koruna na protější straně Václavského náměstí, který je rovněž završen věží. Budova, která představuje vhodné ukončení uliční řady a současně vyřešení nezastavěné spodní části Václavského náměstí, přímo sousedí se dvěma významnými funkcionalistickými objekty, palácem Astra a obchodním domem Baťa, které byly prohlášeny kulturními památkami. Transparentní skleněný plášť tvarovaný půdorysně do křivky nehmotně definuje základní objem domu, přičemž jeho subtilní hladký vzhled je podtržen použitím zdvojené skleněné fasády. Závazným stanoviskem č. j. S-MHMP 1068604/2011 ze dne 18. 4. 2012 shledal MHMP OPP umístění předmětného světelného reklamního zařízení z hlediska zájmů státní památkové péče nepřipustným. Uvedené rozhodnutí MHMP OPP bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím Ministerstva kultury č. j. MK 51661/2012 OPP ze dne 14. 8. 2012, které nabylo právní moci dne 16. 8. 2012.

Správní orgán prvního stupně dále konstatoval, že odpovědnost za správní delikty dle § 35 odst. 1 památkového zákona je odpovědností objektivní. Je proto irelevantní, zda si žalobce byl či nebyl vědom povinnosti vyžádat si předem závazné stanovisko. Reklamní zařízení popsané ve výroku rozhodnutí lze podle správního orgánu prvního stupně nepochybně kvalifikovat jako zařízení ve smyslu § 14 odst. 2 památkového zákona. Skutečnost, z které strany zdvojené skleněné fasády bylo předmětné zařízení umístěno, je irelevantní. Za situace, kdy památkový zákon neobsahuje definici pojmu zařízení, je nutno vycházet z úmyslu zákonodárce a účelu památkového zákona nenarušit vzhled Pražské památkové rezervace. Řešené reklamní panely v daném případě slouží jako nosič reklamních sdělení, jejich účelem je sdělování konkrétních informací a upoutání na produkty či služby. Žalobce se v daném případě dopustil správního deliktu, neboť to byl právě on, kdo na nemovitou kulturní památku umístil reklamní zařízení, aniž k jeho umístění bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona.

Pokud jde o výši uložené pokuty, správní orgán prvního stupně konstatoval, že přihlížel k relevantním kritériím podle § 36 památkového zákona. K naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona není nezbytné, aby došlo přímo k poškození právem chráněných zájmů, postačuje, aby došlo k jejich ohrožení. V daném případě však zájmy památkové péče byly závažným způsobem poškozeny, jak lze

dovodit též ze závazného stanoviska MHMP OPP č. j. S-MHMP 1068604/2011 ze dne 18. 4. 2012, které posoudilo umístění předmětného zařízení z hlediska památkové péče jako nepřipustné, i z rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 14. 8. 2012, jímž bylo rozhodnutí o vydání závazného stanoviska potvrzeno. Znakem skutkové podstaty správních deliktů dle ustanovení § 35 památkového zákona není zavinění, z hlediska úvah o výši pokuty je však podle správního orgánu prvního stupně významné, že žalobce si musel být zcela nepochybně vědom protiprávnosti svého jednání minimálně ode dne zahájení řízení o uložení pokuty. Reklamní zařízení bylo ovšem na dotčené nemovitosti umístěno až do vydání rozhodnutí o uložení pokuty, ačkoli závazným stanoviskem MHMP OPP, které bylo odvolacím orgánem potvrzeno a právní moci nabylo dnem 16. 8. 2012, bylo jeho umístění posouzeno jako nepřipustné. Na druhou stranu správní orgán přihlédl jako k polehčující ke skutečnosti, že v daném případě se nejedná o nevratné zásahy na dotčené nemovitosti, že umístěné reklamní zařízení je odstranitelné a že ze strany odpovědného subjektu se jedná o první případ porušení právních předpisů na úseku památkové péče v oblasti působnosti správního orgánu prvního stupně. Naproti tomu přitěžujícím faktorem podle správního orgánu prvního stupně byla skutečnost, že správní delikt byl motivován ekonomickými důvody, i doba (cca 10 měsíců), po kterou bylo zařízení na dotčené nemovitosti umístěno. S ohledem na to stanovil výši pokuty při dolní hranici zákonného rozpětí tak, aby uložená sankce působila též preventivně, avšak tak, aby citelněji zasáhla odpovědný subjekt.

Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uplatnil obdobnou argumentaci jako ve vyjádření k žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Přitom dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vedly ho k tomu následující důvody:

Žalobce byl postižen za správní delikt podle § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona. Podle tohoto ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).

Skutková podstata předmětného správního deliktu navazuje (v podstatě doslovnou citací) na vymezení povinnosti vlastníka (správce, uživatele) nemovitosti podle § 14 odst. 2 památkového zákona, podle něhož vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou

působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17). Výlučka z této povinnosti může být stanovena plánem ochrany památkových rezervací a památkových zón zpracovaným podle § 6a odst. 1 památkového zákona, popřípadě podmínkami stanoveného ochranného pásma (§ 17 odst. 1 památkového zákona). Ani o jeden z těchto případů se však v nyní projednávané věci nejedná, resp. o této skutečnosti není sporu.

Z normativního obsahu ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona tedy vyplývá povinnost vlastníka, správce či uživatele nemovitosti před provedením vymezených prací vyžádat závazné stanovisko orgánu státní památkové péče. Deliktně odpovědným podle § 35 odst. 1 písm. h) téhož zákona je pak ten, kdo tuto povinnost buď nesplní vůbec, nebo ji sice splní, práce však provádí v rozporu s vydaným závazným stanoviskem. Žalobci byl kladen k tíži skutek spočívající v tom, že vymezené činnosti konal bez vydaného závazného stanoviska, tedy první alternativa deliktního jednání. Z hlediska závěru o naplnění skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu tedy v případě žalobce bylo nutné učinit následující zjištění:

- 1) zda je žalobce vlastníkem, správcem či uživatelem předmětné nemovitosti,
- 2) zda je předmětná nemovitost v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny,
- 3) zda činnost žalobce na této nemovitosti naplňuje znaky některé z činností vymezených v ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona,
- 4) zda před touto činností bylo vyžádáno závazné stanovisko orgánu státní památkové péče.

O naplnění prvních dvou znaků skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu není mezi účastníky sporu. Spor není ostatně ani co do čtvrtého znaku – žalobce nijak nepopírá, že si před umístěním reklamních panelů závazné stanovisko nevyžádal. Žalobní námitky směřují do naplnění znaku třetího, tedy k otázce, zda umístění světelných reklamních panelů v konkrétním nyní posuzovaném případě v meziplášti (pod vnějším skleněným pláštěm) budovy je podřaditelné pod některou z činností vymezených v ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona.

Jak již bylo výše uvedeno, ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona vymezuje jako činnosti, k nimž je zapotřebí předchozího závazného stanoviska, stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti. S výjimkou úpravy dřevin jde o činnosti, jejichž pojmové vymezení užívá označení činností vymezených v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“). Z hlediska principu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, publikovaný pod č. 791/2006 Sb. NSS, podle kterého právní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích) a právní jistoty lze dospět k závěru, že by stejné pojmy užívané v různých právních předpisech měly mít v zásadě stejný význam. Podle § 3 odst. 2 stavebního zákona se přitom zařízením rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska či jiná konstrukce a technické zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3 stavebního zákona. Nabízí se tak interpretační východisko, které pojem „zařízení“ podle § 14 odst. 2 památkového zákona

ztotožní s pojmem „zařízení“ podle § 3 odst. 2 stavebního zákona. Tomuto interpretačnímu východisku přisvědčil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 63/2012-37, přičemž uvedl následující:

„Zákon o památkové péči pojem „zařízení“ nedefinuje a nečiní tak ani prováděcí předpisy k němu. ... Aby pojem zařízení obsažený v sankčním ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona o památkové péči nezůstal zcela prázdným, a tak i neaplikovatelným, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda je pro výklad tohoto pojmu možné použít definici obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona. Zákon o památkové péči i stavební zákon jsou často používány souběžně při posouzení téže věci, zejména v územním a stavebním řízení podle stavebního zákona. Důvodová zpráva k zákonu č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, kterým byl pojem „zařízení“ vnesen do zákona o památkové péči, v příslušných bodech výslovně uvádí: „Navrhované změny se týkají ustanovení § 14, které se uplatňuje v řízeních o stavbách, jejich změnách, terénních úpravách, zařízeních a udržovacích pracích, vedených stavebními úřady podle stavebního zákona, pokud se dotýkají zájmů státní památkové péče. V § 14 odst. 2 se zpřesňuje dikce s cílem dosáhnout souladu používané terminologie se stavebním zákonem. Zároveň se rozšiřuje okruh případů, kdy se vyžaduje závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností z hlediska zájmů památkové péče.“ Ke změně § 35 odst. 1 písm. h) se pak uvádí, že „[s]myslem úpravy je dosažení souladu používané terminologie se stavebním zákonem“. (digitální repozitář PSP ČR, IV. volební období, tisk č. 999/0, dostupné na www.psp.cz)

Pokud tedy zákonodárce chtěl dosáhnout souladu používané terminologie u zákona o památkové péči a stavebního zákona, zřejmě nepředpokládal, že by se výkladová praxe mohla podstatně odlišovat. Z uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že je třeba pojem „zařízení“ obsažený v zákoně o památkové péči, dokud tento zákon nebo jeho prováděcí předpisy vlastní definici pojmu neobsahují, vykládat ve shodě s definicí obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona.“

Otázkou tak je, zda lze reklamní zařízení umístěné žalobcem na jím užívané nemovitosti takto vymezenému pojmu „zařízení“ podřadit. Z hlediska legální definice podle ustanovení § 3 odst. 2 stavebního zákona není zjevně rozhodné technické provedení reklamního zařízení. Uvedená definice užívá toliko pojmů „panel“, „tabule“, „deska“ či „jiná konstrukce a technické zařízení“, tedy pojmů z hlediska konstrukčního uspořádání značně neurčitých.

Judikatura doposud dovodila (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2012, čj. 8 Ca 169/2009 – 42, ve spojení s právě citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 63/2012-37), že pojmové znaky takového zařízení nebude splňovat pouhá zavěšená reklamní plachta, aniž k jejímu zavěšení bylo využito nějakých dalších konstrukčních prvků (zavěšení tzv. „horolezeckým způsobem“). Takovému závěru přisvědčuje i literatura; Macháčková, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, uvádí k ustanovení § 3 odst. 2 stavebního zákona, že „pro plnění funkce zařízení jsou používány různé nosiče reklamy, rámy, rošty, konzoly, na něž je pak reklama (plakát, reklamní plachta apod.) upevňována, ta však sama o sobě zařízením není“. Stejně tak zdůrazňuje, že „pojem „zařízení“ je definován pouze rámcově a nejsou řešeny otázky jeho technického provedení ani způsobu upevnění na nosnou konstrukci. Není řešeno ani jejich umístění na pozemku nebo stavbě“ (srov. str. 29 – 30).

V případě zařízení umístěného žalobcem se však již podle názoru soudu o zařízení splňující definiční znaky zařízení podle § 3 odst. 2 stavebního zákona jednalo. Velkoplošné LCD monitory umístěné na fasádě budovy (resp. pod vnějším transparentním opláštěním budovy), které slouží k šíření reklamních sdělení vizuálními prostředky, lze označit těžko za něco jiného než za informační či reklamní panel, resp. desku. Jde o technické zařízení, jež vyžaduje alespoň minimální konstrukční zásah směřující k jeho umístění, nejde o pouhé vyvěšení samotného hmotného nosiče reklamy v podobě plakátu či plachty. Funkci hmotného nosiče reklamního sdělení v případě LCD monitorů plní obrazovkové rozhraní, které však k plnění své funkce vyžaduje instalaci celého přístroje, který se svou hmotou a uspořádáním fakticky neliší od nejrůznějších „desek“, „panelů“ či jiných nosičů reklam. Na rozdíl od pouhého vyvěšení plakátu apod. tedy umístění velkoplošné LCD obrazovky vyžaduje již jistý konstrukční zásah srovnatelný s umístěním a upevněním desky, tabule, panelu či jiného konstrukčního prvku, na který je reklama umísťována. Soud zdůrazňuje, že míra potřebného konstrukčního zásahu do konstrukčních prvků nemovitosti, na níž je zařízení pro reklamu umísťováno, není z hlediska definice obsažené v § 3 odst. 2 stavebního zákona rozhodující. Že instalace zařízení žalobce vyžadovala nějaký konstrukční zásah, dosvědčuje ostatně sám žalobce, pokud uvádí, že „zařízení bylo vyrobeno speciálně pro tento účel, pro dané umístění na vnitřní stranu skel“.

S ohledem na výše podaný výklad pojmu „zařízení“ a s ohledem na zjištěný skutkový stav je nepřijatelná námitka žalobce, že se nemohl dopustit porušení památkového zákona, neboť reklamní zařízení není umístěno na fasádě, není umístěno „na nemovitosti“, ale uvnitř nemovitosti, resp. že světelné LED panely jsou umístěny v interiéru jeho řádně pronajatých obchodních kancelářských prostor - v provozovně žalobce, v budově, která slouží jako kancelářská budova, a z této námítky plynoucí závěr, že každý, kdo užívá byt či nebytový prostor v budově v prostoru památkové rezervace města Prahy, by si tedy měl vyžádat souhlas odboru památkové péče s tím, aby si ve svém bytě či ve své provozovně mohl umístit barevnou LED televizi a sledovat na ní reklamy. Ze skutkových zjištění správního orgánu prvního stupně totiž jednoznačně vyplývá, že reklamní zařízení žalobce bylo umístěno bezprostředně pod vnějším opláštěním budovy, jež bylo provedeno transparentními skleněnými tabulemi, v meziprostoru mezi vnějším a vnitřním pláštěm budovy. Jde tak o situaci, kdy umístění reklamního zařízení využívá svébytného konstrukčního prvku dané budovy, je sice umístěno pod vnějším pláštěm, ale z hlediska funkčního jde o srovnatelnou situaci, jako kdyby bylo umístěno na vnějším plášti budovy. Konkrétní umístění zařízení v daném případě tedy rozhodně není srovnatelné se situací, kdy je LCD obrazovka umístěna uvnitř místnosti, jak žalobce ve svém poněkud „ad absurdum“ vyhoceném příkladu zmiňuje.

Pokud v této souvislosti žalobce poukazuje na závěr Ministerstva průmyslu a obchodu vyslovený v rozhodnutí ze dne 19. 7. 2012, č. j. 24483/12/41220, jež přiložil k žalobě, je třeba zdůraznit, že předmětem posouzení Ministerstva průmyslu a obchodu v dané věci byla otázka výkladu pojmu „šíření reklamy“ podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, ve znění pozdějších předpisů. Šlo tedy o výklad pojmu, který se nyní projednáváné věci týká pouze nepřímo a závěry Ministerstva průmyslu a obchodu nejsou přenositelné. Z hlediska pojmu „šíření reklamy“ příslušný správní orgán dospěl k závěru, že reklamní zařízení žalobce bylo umístěno uvnitř jeho provozovny, nikoliv vně provozovny, přičemž místem šíření reklamy nelze rozumět místo, kde je reklama smyslově vnímána. Z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy tak dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním zákaz šíření reklamy podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy neporušil. Tento závěr však není pro svou specifickou z hlediska posouzení otázky, zda zařízení umístěné žalobcem je zařízením

ve smyslu § 14 odst. 2 památkového zákona ve spojení s § 3 odst. 2 stavebního zákona, relevantní. Jak památkový zákon, tak zákon stavební chrání v daném případě jiný veřejný zájem, jímž je primárně v případě prvního ochrana památkových hodnot území památkové rezervace, v případě druhém ochrana architektonického a urbanistického rázu a pohody bydlení. V této souvislosti lze poukázat na to, že podle čl. 60 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP hlavního města Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, jež byla účinná v době rozhodování správního orgánu prvního stupně, stavby a zařízení pro informace, reklamu a propagaci svým provedením a umístěním nesmějí porušovat vzhled města nebo krajiny, ohrožovat bezpečnost silničního provozu, bránit rozhledu na pozemních komunikacích a drahách a nad přípustnou míru obtěžovat okolí, zejména obytné prostředí, hlukem nebo světlem, obzvláště přerušovaným; podle odst. 6 písm. a) téhož ustanovení stavby a zařízení pro informace, reklamu a propagaci umístěné na budovách pak nesmí rušit základní členění průčelí a jeho významné detaily. Z hlediska zájmů chráněných jak památkovým zákonem, tak zákonem stavebním, je v případě umístění reklamních zařízení relevantní právě jejich vnější působení v kontextu s budovou, na níž jsou umístěny. Z tohoto hlediska, má-li být tento chráněný zájem respektován, nelze jako rozhodnou skutečnost zohlednit to, že v případě žalobce pouze proto, že to umožňovalo specifické architektonické ztvárnění fasády nemovitosti, bylo reklamní zařízení umístěno bezprostředně pod vnějším pláštěm budovy. Jak v případě památkového zákona, tak v případě zákona stavebního je předmětem ochrany mj. estetická kvalita nemovitostí, jež jsou předmětem zásahu v podobě umístění reklamního zařízení. V případě budovy, v níž bylo zařízení žalobce umístěno, je významným estetickým prvkem, jak podrobně správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí rozvedl, právě ztvárnění fasády jako jedolitého subtilního skleněného pláště („transparentní skleněný plášť tvarovaný půdorysně do křivky nehmotně definuje základní objem domu, přičemž jeho subtilní hladký vzhled je podtržen použitím zdvojené skleněné fasády“). Umístění reklamního zařízení do meziprostoru mezi takto zdvojenou skleněnou fasádou tedy nepochybně vnější vzhled budovy ovlivní a z hlediska chráněných zájmů nelze takové umístění shledat obdobným jako umístění reklamního panelu uvnitř místnosti (či za výlohou apod.).

Pokud jde o další námitky žalobce týkající se samotné odpovědnosti za správní delikt, je třeba zdůraznit, že z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu není nijak rozhodnou skutečností, zda zařízení skutečně narušuje či nenarušuje prezentaci budovy v památkové rezervaci, zda došlo či nedošlo k znetvoření či demolici chráněného statku, zda na zařízení nejsou promítány žádné obrazy, které by mohly pohoršovat okolí apod. Tyto otázky jsou relevantní pro úvahu orgánu státní památkové péče teprve v rámci vydání závazného stanoviska k zamýšlenému umístění zařízení, nikoliv pro úvahu o tom, zda jde o zařízení ve smyslu § 14 odst. 2 památkového zákona.

Lze tak uzavřít, že sice neobstojí úvaha správního orgánu prvního stupně v tom smyslu, že pokud památkový zákon neobsahuje definici pojmu „zařízení“, pak je nutno vycházet „z úmyslu zákonodárce a účelu památkového zákona, jímž je zájem na tom, aby nebyl narušen vzhled Pražské památkové rezervace“, neboť takový přístup byl již výše uvedenou judikaturou odmítnut, nicméně sám závěr správního orgánu o tom, že zařízení umístěné žalobcem definiční znaky „zařízení“ podle § 14 odst. 2 památkového zákona ve spojení s § 3 odst. 2 stavebního zákona splňuje, ob stojí a ob stojí tedy rovněž závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona jednáním žalobce, jež bylo vymezeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Další okruh námitek žalobce směřoval k nepřiměřenosti uložené pokuty.

Jak již bylo výše uvedeno, pokutu za správní delikt podle § 35 památkového zákona lze uložit až do výše 2 000 000 Kč. Pokud jde o hlediska při určování výše pokuty, podle § 36 památkového zákona platí, že při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti a k době trvání protiprávního jednání, ke kulturně politickému významu kulturní památky a k rozsahu hrozící nebo způsobené škody. Žalobce nenamítá, že by se správní orgány v jeho případě opomněly zabývat některým z výslovně vymezených kritérií. Žalobce namítá v žalobě řadu okolností, jež podle jeho názoru měly být zhodnoceny jako okolnosti polehčující.

V první řadě žalobce namítl, že se domníval, že neporušuje zákon i s ohledem na to, že po instalaci zařízení obdržel vyjádření stavebního úřadu, že instalace zařízení nespadá pod režim stavebního zákona a následně obdržel rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu, že nedošlo k porušení zákazu reklamy, jelikož zařízení je umístěno pod pláštěm budovy. Pokud jde o relevanci právního názoru Ministerstva průmyslu a obchodu v dané věci, bylo již výše uvedeno, že se jednalo o velmi specifickou otázku výkladu pojmu „šíření reklamy“ pro účely aplikace zákona o regulaci reklamy, tedy otázku, jež pro posouzení, zda zařízení instalované žalobcem je zařízením ve smyslu § 14 odst. 2 památkového zákona, není rozhodnou. Na základě tohoto právního názoru ještě žalobce nemohl nabýt oprávněného očekávání, že jím instalované zařízení není zařízením ve smyslu památkového zákona ve spojení se zákonem stavebním. Polehčující okolností by naproti tomu mohlo být stanovisko stavebního úřadu, že se v daném případě nejedná o zařízení spadající pod režim stavebního zákona – existenci takového stanoviska však žalobce zmínil teprve v žalobě a ani v ní je nijak nespecifikoval a nedoložil. Případnou existenci takového stanoviska tedy žalovaný ani správní orgán prvního stupně nemohl zohlednit a nemůže je zohlednit ve své úvaze ani soud.

Pokud žalobce poukazuje na to, že pouze instaloval lehkou konstrukci zařízení bez trvalých zásahů do objektu památkové ochrany, že neohrozil ani neomezil jeho funkčnost, nejedná se o stav trvalý, nedošlo k žádnému poškození budovy nebo jejího okolí, žalobce neobdržel žádné stížnosti na obtěžování hlukem či světlem apod., jde o skutečnosti, jež správní orgán prvního stupně vzal výslovně v úvahu, když konstatoval jako polehčující okolnost, že v daném případě se nejedná o nevratné zásahy na dotčené nemovitosti a že umístěné reklamní zařízení je odstranitelné. Stejně tak vzal výslovně v úvahu další žalobcem namítanou skutečnost, a to, že šlo o první případ porušení právních předpisů na úseku památkové péče ze strany žalobce.

Konkrétní úvaha o výši uložené pokuty se v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, s nímž se žalovaný ztotožnil, odvíjí od poměření těchto polehčujících okolností se správním orgánem shledanou závažností a dobou trvání protiprávního jednání a zejména se shledaným negativním následkem deliktního jednání. Z hlediska způsobeného následku se správní orgán prvního stupně opřel o pravomocné závazné stanovisko MHMP OPP č. j. S-MHMP 1068604/2011 ze dne 18. 4. 2012, které po zahájení řízení o uložení pokuty na žádost žalobce dodatečně posoudilo přípustnost záměru, a mj. konstatovalo, že *„umístěné zařízení je v rozporu s posláním památkové rezervace, jejíž charakter narušuje svou agresivitou, je výrazně negativním a silně degradujícím pohledovým zásahem, nesměřuje k estetickému zhodnocení nemovitosti ani území. Reklama svým předimenzovaným rozměrem narušuje výtvarně-architektonickou podobu předmětné nemovitosti, která představuje kvalitní novostavbu, ukončující uliční řadu v dolní části Václavského náměstí. Světelná reklama dominuje v přilehlém prostoru s historickou zástavbou a degraduje prostor veřejného městského interiéru v památkově chráněném území. Jedná se o velmi necitlivý a agresivní*

zásah, narušující panorama dotčené lokality. Reklamní zařízení je umístěno na nemovitosti, která se nachází na vysoce pohledově exponovaném místě, v samém jádru Pražské památkové rezervace, památce UNESCO.“ Pro účely hodnocení následků protiprávního jednání je takový poukaz na závěry závazného stanoviska dodatečně v řízení doplněného plně relevantní, neboť povinnost, jejíž porušení bylo žalobci kladeno k tíži, směřuje právě k tomu, aby bylo možné předejít negativním zásahům do chráněného zájmu, tedy ochrany souboru nemovitostí v památkové rezervaci. Závěr o narušení hodnot památkové rezervace byl přitom v době rozhodování o uložení pokuty postaven najisto pravomocným rozhodnutím, jež žalobce neučinil předmětem soudního přezkumu. Nyní poznovu uplatněná polemika žalobce s tímto závěrem, kdy se žalobce domnívá, že k umístění zařízení došlo právě na vhodném místě, kde dominuje skleněná moderní budova, u níž lze očekávat umístění současné technologie, že v bezprostředním okolí této budovy jsou umístěny několikapatrové obchodní prostory prodejen oblečení - např. NEW Yorker, Promode, Baťa, atd., byla uplatněna již v řízení o vydání závazného stanoviska, v němž ovšem byla vypořádána. Za těchto okolností byl správní orgán oprávněn z takového závěru vycházet. Pokud byl pak závěr správního orgánu prvního stupně o konkrétních následcích protiprávního jednání žalobce oprávněn, nejví jeho úvaha poměřující tyto následky s okolnostmi výslovně vymezenými jako okolnosti polehčující známky takové neproporčnosti, jež by úvahu správního orgánu o výši pokuty činila nezákonnou.

S ohledem na výše uvedené proto soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Nákladový výrok je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému pak v řízení žádné náklady podle ustanovení § 57 odst. 1 s. ř. s. nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. srpna 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Beranová